

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **xxxxxx**

zastoupen: Mgr. Jaroslavem Bártou, advokátem se sídlem Brno, Kobližná 47/19

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem v Praze 10, Vršovická 1442/65,

o ochraně proti nečinnosti správního orgánu,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce se u zdejšího soudu domáhal, aby soud uložil žalovanému povinnost rozhodnout o jeho rozkladu ze dne 23. 7. 2016.

[2] V žalobě uvedl, že se přípisem doručeným povinnému subjektu – společnosti xxxxx prostřednictvím datové schránky domáhal poskytnutí informace v režimu zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o právu na informace o životním prostředí“), ve znění: „Jste povinným subjektem podle § 2 písm. b) bod 3 zákona č. 123/1998 Sb., neboť jste právnickou osobou pověřenou Ministerstvem životního prostředí na základě ustanovení § 31k zákona č. 185/2001 Sb. poskytovat služby, které ovlivňují stav životního prostředí a jeho jednotlivých složek. Poskytněte prosím všechny Vámi uzavřené smlouvy vč. dodatků se zpracovateli a zařízeními pro materiálové využití odpadních baterií nebo akumulátorů (§ 31m odst. 2 písm. f) bod 2. zákona č. 185/2001 Sb.). Informaci poskytněte do datové schránky žadatele. Po případném neposkytnutí informace (fiktivním rozhodnutí) bude ve smyslu § 9 odst. 1 zákona podán rozklad přímo u MŽP.“

[3] Podle žalobce z ust. § 9 odst. 1 zákona o právu na informace o životním prostředí vyplývá, že je-li povinným subjektem pověřená osoba, která není podle zvláštních právních předpisů oprávněna vydávat rozhodnutí, vydá rozhodnutí o odepření zpřístupnění informace povinný subjekt, který pověřenou osobu založil, zřídil, řídí nebo pověřil, popřípadě, s níž má uzavřenu dohodu podle § 2 písm. b) bodu 3 tohoto zákona. Společnost xxxxx. není oprávněna vydávat rozhodnutí. Společnost xxxx pověřilo Ministerstvo životního prostředí, toto je tedy povinno eventuálně vydat rozhodnutí o odepření zpřístupnění informace. Informace nebyla poskytnuta, Ministerstvo životního prostředí žádné rozhodnutí nevydalo. Proti tomuto fiktivnímu rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím datové schránky dne 23. 7. 2016 k ministru životního prostředí rozklad. O tomto podání nebylo do dnešního dne rozhodnuto.

[4] Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil tak, že s ní nesouhlasil, neboť skutečnost, že společnost xxxxx. je pověřeným subjektem žalobce dovozuje z ust. § 31k zákona o odpadech, z jehož prostého znění nelze dovodit, že společnost xxxxx. je povinným subjektem, a tedy poskytnout žalobci jím požadované informace. Společnost xxxxx. tedy nebyla povinna vydat rozhodnutí o odepření zpřístupnění informací, a skutečnost, že tak neučinila, nemohla vést k následku předpokládanému v ust. § 9 odst. 3 zákona o právu na informace. I kdyby tomu tak však bylo, žalovaný by o něm nemohl rozhodnout, neboť není nadřízeným orgánem společnosti.

[5] Ve věci samé rozhodl Městský soud v Praze bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“).

[6] Soud posoudil žalobu podle následujících ustanovení.

[7] Podle ust. § 31m odst. 1 zákona o odpadech, ve znění účinném v rozhodné době: *Ministerstvo vydá oprávnění k provozování kolektivního systému na základě žádosti osoby (dále jen „žadatel“), která prokáže splnění podmínek stanovených pro provozovatele systému tímto zákonem.*

[8] Podle ust. § 31m odst. 3 zákona o odpadech, ve znění účinném v rozhodné době: *Seznam vydaných oprávnění k provozování kolektivního systému s vyznačením jejich platnosti a rozhodnutí o jejich zrušení, jakož i obsah těchto oprávnění a rozhodnutí s výjimkou údajů,*

kteřé jsou předmětem obchodního tajemství nebo na které se vztahuje zákon na ochranu osobních údajů, zveřejňuje ministerstvo na portálu veřejné správy.

[9] Podle ust. § 9 odst. 1 zákona o právu na informace o životním prostředí, ve znění účinném v rozhodné době: *Pokud povinný subjekt žádosti o zpřístupnění informace, byť i jen zčásti nevyhoví, vydá o tom ve lhůtě pro zpřístupnění informace rozhodnutí o odepření zpřístupnění informace. Je-li povinným subjektem pověřená osoba, která není podle zvláštních právních předpisů oprávněna vydávat rozhodnutí, vydá rozhodnutí o odepření zpřístupnění informace povinný subjekt, který pověřenou osobu založil, zřídil, řídí nebo pověřil, popřípadě s níž má uzavřenu dohodu podle § 2 písm. b) bodu 3.*

[10] Podle ust. § 9 odst. 3 zákona o právu na informace o životním prostředí, ve znění účinném v rozhodné době: *Jestliže povinný subjekt ve stanovené lhůtě neposkytl informace či nevydal rozhodnutí, má se za to, že rozhodl informace odepřít.*

[11] Spornou otázkou mezi žalobcem a žalovaným je to, zda je společnost xxxxx IČO x, povinným subjektem podle ust. § 2 písm. b) zákona o právu na informace o životním prostředí. Jak přímo vyplývá ze znění výše uvedeného ustanovení, povinnými subjekty jsou (1) správní úřady a jiné organizační složky státu a orgány územních samosprávných celků, (2) právnické nebo fyzické osoby, které na základě zvláštních právních předpisů vykonávají v oblasti veřejné správy působnost vztahující se přímo nebo nepřímo k životnímu prostředí, (3) právnické osoby založené, zřízené, řízené nebo pověřené subjekty uvedenými v bodech 1 a 2, jakož i fyzické osoby pověřené těmito subjekty, které na základě právních předpisů nebo dohody s těmito subjekty poskytují služby, které ovlivňují stav životního prostředí a jeho jednotlivých složek (dále jen "pověřená osoba").

[12] Podle názoru soudu ani do jedné kategorie společnost xxxxx., nespadá, neboť správním úřadem, ani orgánem samosprávného celku zjevně není, na základě zákona tato společnost nevykonává působnost veřejné správy, a ani nebyla správním úřadem, či orgány samosprávných celků založena, zřízena, řízena nebo pověřena k výkonu veřejné správy vztahující se k životnímu prostředí (typicky jde o příspěvkové organizace – školy, muzea, nemocnice). V obecné rovině tak lze shrnout, že společnost xxxxx není správním orgánem, ani právnickou osobou pověřenou správním orgánem k výkonu veřejné správy v oblasti životního prostředí, tj. té části veřejné správy, která se uskutečňuje jménem a v zájmu státu a k jejímuž výkonu je nadána veřejnou mocí v podobě pravomoci rozhodovat o právech a povinnostech jiných subjektů, tj. je veřejnou institucí. Používá-li proto zákon pojmu „pověřená“ právnická osoba, je tím myšleno to, že taková osoba vykonává státní správu alespoň nepřímo a že danému subjektu byl výkon státní správy (nemusí zahrnovat vydávání rozhodnutí) propůjčen, a to výhradně na základě zákona. Dovozuje-li žalobce pověření společnosti xxxxx. z ust. § 31k zákona o odpadech, tak už z pouhého znění tohoto ustanovení vyplývá, že řeší pouze otázku způsobu plnění povinností výrobců baterií a akumulátorů, která s danou problematikou nesouvisí.

[13] Jak k obecné charakteristice veřejné instituce konstatoval Ústavní soud, obecnými znaky veřejné instituce jsou (a) způsob vzniku (zániku) instituce (z pohledu přítomnosti či nepřítomnosti soukromoprávního úkonu), (b) hledisko osoby zřizovatele (z pohledu toho, zda je zřizovatelem instituce jako takové stát či nikoli), (c) subjekt vytvářející jednotlivé

orgány instituce (z toho pohledu, zda dochází ke kreaci orgánů státem či nikoli), (d) existence či neexistence státního dohledu nad činností instituce a (e) veřejný nebo soukromý účel instituce (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 206/06).

[14] Společnost xxxxx je obchodní společností, jejíž postavení se řídí zákonem o obchodních korporacích (dříve obchodním zákoníkem), která byla založena dne 26. 6. 2002 uzavřením společenské smlouvy, vznikla zápisem do obchodního rejstříku dne 23. 9. 2002, a jejímž předmětem podnikání je primárně výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona. Jedná se tudíž o společnost, která vznikla na základě soukromoprávního úkonu, nebyla zřízena zákonem ani státní institucí, její účel je ryze soukromoprávní, nikoliv veřejnoprávní (dosahování zisku) a nebyla jí na základě zákona svěřena žádná rozhodovací pravomoc o právech, právech chráněných zájmech nebo povinnostech jiných fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy, tudíž se nemůže jednat o veřejnou instituci, a tedy povinný subjekt, jak tvrdí žalobce.

[15] Ostatně to nepřímě vyslovil též Ústavní soud, jenž vyslovil, že povahu veřejné instituce v žádném případě nelze přiznat obchodní společnosti, jejíž postavení se řídí zákonem o obchodních korporacích (dříve obchodním zákoníkem), pokud by stát, územně samosprávný celek nebo jiný povinný subjekt podle zákona o svobodném přístupu k informacím nebyly jejími jedinými společníky, případně pokud by všichni její společníci nesestávali z těchto subjektů (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1146/16). To však není posuzovaný případ.

[16] Na tomto závěru soudu nemá vliv ani to, že společnost xxxxx je držitelem oprávnění k provozování kolektivního systému, zajišťujícího plnění povinnosti zpětného odběru přenosných baterií a akumulátorů, zpracování a materiálového využití odpadních přenosných baterií a akumulátorů, které získala na základě rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2009, č.j. 89528/ENV/09, 6274/720/09. Toto oprávnění podle ust. § 31m zákona o odpadech je však pouze nutným předpokladem pro výkon podnikatelské činnosti v oblasti nakládání s nebezpečnými odpady (jedná se o koncesovanou živnost), neznamená to, že na společnost xxxxx byla přenesena nějaká pravomoc rozhodování o právech chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy. Něco takového z daného ustanovení zákona nevyplývá, resp. ze subjektu, jenž toto oprávnění získá, se nestává povinný subjekt podle ust. § 2 písm. b) zákona o právu na informace o životním prostředí.

[17] S ohledem na to, co bylo vysloveno výše, tak soud souhlasí s právním názorem žalovaného, že k vydání příslušného rozhodnutí nebyl oprávněn, proto je žaloba na nečinnost nedůvodná.

[18] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 81 odst. 3 s.ř.s.).

[19] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 14. srpna 2018

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu